

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Gbagbos system a.s.**, IČO 27828026
sídlem Dlouhá třída 1161/97, 736 01 Havířov - Podlesí
zastoupený advokátkou Mgr. Karin Kulčárovou
sídlem Dlouhá třída 1161/97, 736 01 Havířov - Podlesí

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 702 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024 č. j. 3003838/24/3210-50525-804369, ve věci prominutí příslušenství daně

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024 č. j. 3003838/24/3210-50525-804369, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí příslušenství daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1. 7. 2018 – 30. 6. 2019 stanovené dodatečným platebním výměrem ze dne 16. 5. 2022 č. j. 2513682/22/3210-50525-800740.
2. Žalobce v podané žalobě nejprve přiblížil rozhodný skutkový stav.
3. Žalobce uvedl, že finanční orgány vedly ohledně žalobcových daňových povinností na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) dvě daňová řízení, a to řízení týkající se dodatečného daňového přiznání (dále jen „DDP“) na DPPO za zdaňovací období od 1. 7. 2016 do 30. 6. 2017 (dále jen „první zdaňovací období“) a dále řízení týkající se doměření daňových povinností na DPPO za zdaňovací období od 1. 7. 2018 do 30. 6. 2019 (dále jen „druhé zdaňovací období“). Podle žalobce spolu obě daňová řízení úzce souvisí navzdory rigoróznímu pohledu finančních orgánů, které jejich provázanost odmítají. Z pohledu žalobce výsledek jednoho řízení nutně ovlivňuje výsledek řízení druhého.
4. Ke skutkovým okolnostem žalobce uvedl, že ke dni 27. 3. 2017 evidoval jako dlužník dluh ve výši 86 103 980 Kč vůči společnosti FAU s.r.o. (dále jen „FAU“) z titulu povinnosti zaplacení kupní ceny za dodané pohonné hmoty. Ke stejnému datu žalobce evidoval vůči této společnosti pohledávku ve stejné výši z titulu nároku na náhradu škody způsobené ukončením podnikatelské činnosti společnosti FAU. S ohledem na existenci pohledávky a protipohledávky žalobce oznámil společnosti FAU, resp. jejímu insolvenčnímu správci, jednostranné započtení vzájemných pohledávek a dluhů mezi žalobcem a společností FAU ve smyslu ust. § 1982 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „jednostranné započtení“ nebo „započtení pohledávek“). Žalobce zastával názor, že toto započtení pohledávky proběhlo řádně a v souladu se zákonem.
5. Na základě uvedeného žalobce při sestavování daňového přiznání k DPPO za první zdaňovací období zahrnul výnos ze započtení pohledávek do příjmů a z tohoto příjmu také odvedl daň. Dne 3. 11. 2020 žalobce obdržel předžalobní výzvu insolvenčního správce společnosti FAU, jenž se domáhal úhrady kupní ceny ve výši 86 103 980 Kč z titulu povinnosti zaplacení kupní ceny za dodané pohonné hmoty a namítl neplatnost jednostranného započtení provedeného žalobcem, a to z důvodu neexistence pohledávky žalobce vůči společnosti FAU.
6. Žalobce v návaznosti na uplatnění pohledávky insolvenčním správcem požádal daňového poradce společnost ABC.TAXES, s.r.o. (dále jen „daňový poradce“) o posouzení daňově právních dopadů případné neplatnosti jednostranného započtení pohledávek. Daňový poradce vydal dne 27. 11. 2020 stanovisko, v němž žalobci doporučil podat DDP k DPPO za první zdaňovací období, což žalobce učinil dne 22. 12. 2020. Žalobce se vůči správci daně domohl účinnosti tohoto DDP až po extrémně dlouhých procesních peripetiích, včetně využití žalob proti nečinnosti.

7. Správce daně nakonec revidoval své závěry a dne 9. 4. 2024 vydal dodatečný platební výměr, kterým vyhověl DDP žalobce ze dne 22. 12. 2020 a výnos ze započtení pohledávek dosud zahrnutý do základu DPPO za první zdaňovací období oddanil. Žalobce se tedy teprve dne 9. 4. 2024 domohl účinnosti DDP ze dne 22. 12. 2020. Vydáním dodatečného platebního výměru ze dne 9. 4. 2020 č. j. 1423828/24/3210-50525-804369 se uzavřela procesní linie DDP k DPPO za první zdaňovací období. Paralelně však probíhalo řízení ohledně DPPO za druhé zdaňovací období, v němž správce daně již dne 27. 4. 2021 doručil žalobci výzvu k podání DDP za toto zdaňovací období z důvodu, že započtení pohledávek mezi žalobcem a společností FAU nebylo účinné, a proto nedošlo k zániku dluhu žalobce vůči společnosti FAU ve výši 86 103 980 Kč. Jelikož tento dluh byl více než 30 měsíců po splatnosti, měl žalobce zvýšit svůj výsledek hospodaření za druhé zdaňovací období o částku odpovídající výši tohoto neuhrazeného dluhu.
8. Žalobce v reakci na výzvu správce daně za druhé zdaňovací období upozornil na DDP ze dne 22. 12. 2020 za první zdaňovací období, jímž se správce daně odmítl zabývat. Současně žalobce poukázal na svou obavu, že postupy správce daně mohou směřovat ke dvojímu zdanění příjmu plynoucího z téže obchodní transakce. Následně správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu na DPPO za druhé zdaňovací období, v jejímž důsledku byl vydán dodatečný platební výměr ze dne 16. 5. 2022. Správce daně v provstupňovém dodatečném platebním výměru doměřil žalobci na DPPO za druhé zdaňovací období 15 511 790 Kč, zrušil daňovou ztrátu ve výši 4 462 119 Kč a uložil povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 3 102 358 Kč a 1 % z částky zrušené daňové ztráty, tj. 44 621 Kč, tedy celkové penále ve výši 3 146 979 Kč. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno odvolacím finančním ředitelstvím (dále jen „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2024 č. j. 5748/24/5200-11433-713211.
9. Vyrozměním správce daně ze dne 18. 4. 2024 byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení za druhé zdaňovací období, jenž byl k námitce žalobce změněn rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2024.
10. Žalobce dne 15. 5. 2024 podal žádost o prominutí úroků z prodlení na DPPO za druhé zdaňovací období, kterou žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.
11. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný neshledal ospravedlnitelný důvod prodlení žalobce s úhradou doměřené DPPO, neboť k doměření došlo výlučně v důsledku postupu žalovaného v řízení o DDP ze dne 22. 12. 2020 podaném za první zdaňovací období. Žalobce byl připraven přiznat a uhradit DPPO za druhé zdaňovací období dobrovolně před zahájením doměřovacího řízení, případně v jeho průběhu, neučinil tak jen z toho důvodu, že žalovaný odmítl až do 9. 4. 2024 přiznat právní relevanci DDP ze dne 22. 12. 2020.

12. Žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti o prominutí příslušenství daně účelově přehlédl to, že sám dlouhodobě odmítal žalobci oddanit výnos se započtením pohledávek dříve zahrnutý do základu DPPO za první zdaňovací období. Tento výnos žalobce přitom nejen zdanil, ale také provedl úhradu daně ve prospěch účtu žalovaného. Žalobce má za to, že nebyl a z povahy věci ani nemohl být v prodlení s úhradou DPPO za druhé zdaňovací období.
13. Jak uvedl žalovaný, doměřená daň byla splatná až dne 2. 1. 2020, přičemž v době splatnosti žalovaný materiálně disponoval přeplatkem žalobce na DPPO za první zdaňovací období, neboť žalobce podal DDP, na jehož základě došlo k oddanění výnosu ze započtení pohledávek.
14. Podle žalobce je z pohledu důvodnosti jeho žádosti o prominutí úroku z prodlení rozhodné, že žalovaný měl ke dni 2. 1. 2020 k dispozici finanční prostředky žalobce, které mohl využít pro fiskální účely státního rozpočtu. Z materiálního pohledu tedy nikdy nedošlo k tomu, že by státní rozpočet neměl finanční prostředky od žalobce k dispozici včas.
15. Podle žalobce měl k této specifické okolnosti žalovaný přihlédnout. Pokud byl žalobce čistě formalisticky v prodlení s úhradou, jednalo se o prodlení ospravedlnitelné, které se v konečném důsledku nijak negativně neprojevovalo ve státním rozpočtu.
16. Podle žalobce úhrada části DPPO za první zdaňovací období týkající se výnosu ze započtení pohledávek měla v době této úhrady materiálně povahu přeplatku na dani. Daňové povinnosti na DPPO za první zdaňovací období žalobce nikdy neměl hradit, a pokud tak učinil, vznikl mu v okamžiku úhrady faktický přeplatek, k němuž měl žalovaný při svých úvahách o prominutí úroku z prodlení přihlédnout.
17. Žalobci nelze klást k tíži, že doměřovanou daňovou povinností neuhradil v průběhu doměřovacího řízení, jestliže v celém jeho průběhu žalovaný nepřistoupil k oddanění výnosu ze započtení pohledávek původně zahrnutého do základu DPPO za první zdaňovací období. Žalobce tak má za to, že mu žalovaný měl prominout úrok z prodlení v maximální možné výši 100 %, resp. dovodit existenci ospravedlnitelného důvodu prodlení a žádosti vyhovět v plném rozsahu. Opačným postupem byl žalobce zkrácen na svých právech.
18. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti podle § 102 daňového řádu, je věcně správné a je řádně přílehlavě a dostatečně odůvodněno. Napadené rozhodnutí je výsledkem správního uvážení ve smyslu ust. §§ 259 – 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Napadeným rozhodnutím nebyla překročena mez správního uvážení, nedošlo ke zneužití správního uvážení a rozhodnutí bylo vydáno při zachování standardní řádného daňového procesu.
19. Žalobce nesprávně stanovenou daň v prvním zdaňovací období správně řešil podáním DDP. Ovšem v případě nyní posuzovaného zdaňovacího období se jednalo o odlišnou daňovou povinnost, nezávislou na jiných daňových řízeních. Důvodem, proč žalobce odmítl

podat DDP za druhé zdaňovací období, bylo to, že žalovaný vyhodnotil jeho DDP za první zdaňovací období jako neúčinné. Z toho žalobce dovozoval, že žalovaný hmotně právně posoudil jeho daňovou povinnost za toto první zdaňovací období tak, že pohledávka žalobce vůči společnosti FAU byla způsobilá k započtení. Vzniklý rozpor v posouzení způsobilosti pohledávky k započtení v různých zdaňovacích obdobích pak žalobce vnímal jako nezákonné dvojí zdanění jedné obchodní transakce.

20. Žádná procesní norma nezbavuje daňový subjekt povinnosti podat DDP na daň vyšší a uhradit daň. Postup žalobce, který svůj úkon v daňovém řízení za druhé zdaňovací období podmiňoval provedením určitého úkonu žalovaným v řízení za první zdaňovací období, postrádá jakoukoliv zákonnou oporu.
21. Žalobce DDP za první zdaňovací období podal dne 22. 12. 2020 a jako datum zjištění důvodů pro jeho podání uvedl den 27. 11. 2020, přičemž žalovaný na základě tohoto DDP doměřil daň konkludentně k datu 31. 12. 2020, byť byl konkludentní dodatečný platební výměr vydán až dne 9. 4. 2024. Přepatek z prvního zdaňovací období se ve výpočtu úroku z prodlení projevil a z vyrozumění o úroku vyplývá, že úrok z prodlení vznikl toliko za období od 2. 1. 2020 do 31. 12. 2020, tedy do data zpětného prominutí přeplatku z prvního zdaňovací období na osobní daňový účet žalobce. Žalovaný zdůraznil, že daň je vyměřena/doměřena ke dni účinnosti rozhodnutí o stanovení daně. K doměření v řešeném případě došlo konkludentně, a tedy rozhodnutí se považuje za doručené posledním dnem lhůty pro podání DDP. Přepatek tak nevznikl podáním DDP, nýbrž až posledním dnem lhůty pro podání tohoto dodatečného příznání, tj. 31. 12. 2020. V době splatnosti daně za druhé zdaňovací období proto žalovaný nemohl materiálně disponovat přepátkem žalobce na DPPO za předcházející zdaňovací období. Je přitom nepodstatné, že žalovaný doměřil daň za první zdaňovací období až v r. 2024. Podstatný je fakt, že žalobce měl zákonnou povinnost podat DDP za druhé zdaňovací období a daň uhradit, což neučinil. V jeho omisivním jednání tak nelze spatřovat ospravedlnitelný důvod pro prominutí úroků z prodlení.
22. Žalovaný se dále ohradil proti argumentu, že prodlení s úhradou doměřené daně nemělo negativní dopad na státní rozpočet, přičemž zdůraznil, že v obou zdaňovacích obdobích nebyl zdaňován tentýž příjem. V prvním zdaňovacím období byla zdaňovaným příjmem pohledávka žalobce vůči společnosti FAU, vytvořená žalobcem na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s. V druhém zdaňovacím období byl zdaňovaným příjmem neuhraněný dluh (závazky žalobce vyvstalé z dodavatelsko-odběratelských vztahů) podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „ZDP“). Nelze tak konstatovat, že by daň byla uhrazena již v předcházejícím zdaňovacím období.
23. Žalovaný shrnul, že žalobcem tvrzený důvod k prominutí úroku z prodlení nelze shledat ospravedlnitelným, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. byl vázán obsahem žalobních tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

25. Krajskému soudu je z vlastní úřední činnosti (věci žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 22Af 20/2022, 22 Af 12/2024, 22 Af 33/2024) známo, že správce daně provedl dne 14. 3. 2018 u daňového subjektu místní šetření, jímž bylo mj. zjištěno, že žalobce provedl dne 27. 3. 2017 jednostranný zápočet pohledávek vůči svému dodavateli FAU, kterým byla započtena pohledávka daňového subjektu vůči FAU ve výši 86 103 980 Kč, již žalobce vytvořil a zaevidoval pod č. 170900001 na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s. ve věci tvorby zisku daňového subjektu, oproti neuhrazeným závazkům žalobce ve výši 86 103 980 Kč vůči společnosti FAU vyvstalých z dodavatelsko-odběratelských vztahů žalobce a této společnosti. Dne 8. 1. 2020 podal žalobce přiznání k DPPO za zdaňovací období 2018/2019. Správce daně dne 23. 4. 2021 vydal výzvu, kterou vyzval žalobce k podání DDP k DPPO za zdaňovací období 2018/2019, neboť existoval důvodný předpoklad doměření daně za toto zdaňovací období, když žalobcem učiněné jednostranné započtení za zdaňovací období 2016/2017 nebylo učiněno v souladu se zákonem a společnost FAU pohledávku žalobce neuznala a rozporovala. Žalobce reagoval na výzvu správce daně vyjádřením ze dne 24. 5. 2021, v němž uvedl, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky zakládající mu povinnost podat dodatečné daňové přiznání, neboť závazky vůči společnosti FAU zanikly provedením jednostranného zápočtu žalobcem. Dne 3. 11. 2021 byla správcem daně zahájena daňová kontrola za zdaňovací období 2018/2019 a dne 1. 12. 2021 vydal správce daně výzvu k prokázání skutečností, kterou byl žalobce vyzván k prokázání, jakým způsobem došlo k zániku závazku vůči společnosti FAU ve výši 86 103 980 Kč. Ve své odpovědi ze dne 2. 2. 2022 setrval žalobce na tom, že dluh vůči společnosti FAU zanikl provedením jednostranného započtení. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce neprokázal zánik závazku prostřednictvím jednostranného započtení a vydal dodatečný platební výměr na DPPO za zdaňovací období 2018/2019 ve výši 15 551 790 Kč, zrušil daňovou ztrátu ve výši 4 462 119 Kč a současně uložil žalobci zákonnou povinnost uhradit penále ve výši 3 146 979 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím OFŘ ze dne 8. 3. 2024 zamítnuto. Žaloba proti tomuto rozhodnutí OFŘ byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2025 č. j. 22 Af 12/2024-34. Vyrozuměním správce daně ze dne 18. 4. 2024 byl žalobce vyrozuměn o úroku z prodlení na DPPO za druhé zdaňovací období, proti němuž žalobce podal dne 15. 5. 2024 námitku, která byla doplněna podáním ze dne 24. 7. 2024 a v níž argumentoval shodně jako ve správní žalobě. O námitce žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 4. 2024 č. j. 1593440/24/3210-50525-804369. Správní žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 4. 2026 č. j. 22 Af 33/2024-35. Z obsahu nyní předloženého správního spisu soud zjistil, že žádostí doručenou správci daně dne 15. 5. 2024 se žalobce domáhal prominutí úroku z prodlení na DPPO za druhé zdaňovací období. Žádost byla zamítnuta napadeným rozhodnutím žalovaného.
26. Krajskému soudu je z vlastní úřední činnosti známo také to, že ve vztahu k DPPO za druhé zdaňovací období se žalobce nejprve neúspěšně domáhal soudní ochrany zásahovou žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 20/2018, a to v souvislosti s průběhem daňové kontroly za toto zdaňovací období. Poté se žalobce domáhal soudní ochrany žalobou proti nečinnosti vedenou pod sp. zn. 22 A 20/2022, když správce daně

nerozhodl ve věci DDP žalobce za první zdaňovací období podaného dne 22. 12. 2020. Žalobce se v tomto případě podanou žalobou domohl rozhodnutí soudu, jímž byla správci daně uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci DDP žalobce ze dne 22. 12. 2020 (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2022 č. j. 22 A 20/2022-31). Podstatou sporu bylo, že žalobce byl správcem daně vyrozuměn o neúčinnosti dodatečného daňového přiznání toliko formou vyrozumění, přičemž tento úkon správce daně nemohl žalobce napadnout řádným opravným prostředkem. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že výše popsané posouzení DDP žalobce podané za první zdaňovací období provedené správcem daně proběhlo výlučně v rovině procesněprávní. Hmotněprávně o něm bylo rozhodnuto až rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024.

27. Krajský soud v rámci posouzení věci předně ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že je nutno rozlišovat dvě samostatná zdaňovací období, která mají vždy jiný předmět řízení, tj. jinou daňovou povinnost žalobce. V prvním případě je předmětem řízení dodatečné doměření daně za první zdaňovací období a v druhém případě je to doměření daně za druhé zdaňovací období. Tato dvě řízení nejsou vzájemně prostupná, jak se mylně domnívá žalobce, a proto nelze procesní úkony činěné v jednom řízení bez dalšího promítat do řízení druhého. Při stanovení daně musí být respektována věcná a časová souvislost příjmů a výdajů vynaložených v daném zdaňovacím období. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v jeho závěru, že prvním zdaňovacím období byla zdaňovaným příjmem pohledávka žalobce vůči společnosti FAU, která byla žalobcem vytvořena na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s., jež byla následně popřena insolvenčním správcem. Žalobce pod vlivem této skutečnosti podal DDP ze dne 22. 12. 2020, což lze opodstatněně vnímat jako krok k nápravě nezákonného stavu, jenž žalobce sám jednostranným započtením pohledávek vytvořil, jakož i krok k nápravě nesprávně přiznané a stanovené daně. V druhém zdaňovacím období byl předmětem daně, jak správně uvedl žalovaný, neuhrazený dluh žalobce vůči společnosti FAU ve smyslu § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 ZDP. Shodně se zdejší soud vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2025 č. j. 22 Af 12/2024-34.
28. V důsledku popření započtené pohledávky insolvenčním správcem společnosti FAU vznikla u správce daně důvodná pochybnost o úhradě žalobcova dluhu ve výši 86 103 980 Kč, jenž vyvstal z dodavatelsko-odběratelského vztahu žalobce se společností FAU, a jenž byl v té době již dluhem starším 30 měsíců, takže se na něj vztahovalo ust. § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 ZDP. Proto správce daně v paralelně probíhajícím daňovém řízení za druhé zdaňovací období vyzval žalobce k podání DDP také za toto zdaňovací období, neboť dluh vůči společnosti FAU nebyl žalobcem v řádném daňovém přiznání za druhé zdaňovací období vykázán. Krajský soud již v rozsudku ze dne 25. 11. 2024 č. j. 22 Af 12/2024-34 dospěl k závěru, že správce daně postupoval v posuzované věci, tj. v řízení o doměření DPPO za druhé zdaňovací období, procesně i věcně správně, v souladu s principem řádné správy daní.
29. V nyní souzené věci žalobce svou právní konstrukci, o niž opírá požadavek na zrušení napadeného rozhodnutí, vystavěl na argumentaci, že ospravedlnitelným důvodem pro prominutí příslušenství daně je skutečnost, že úhrada části DPPO za první zdaňovací období zahrnující výnos ze započtení pohledávek měla v době úhrady této daně materiálně

povahu přeplatku na dani, což představuje ospravedlnitelnou skutečnost, kterou měl žalovaný zohlednit jako důvod pro prominutí příslušenství daně.

30. Mezi stranami není sporné, že úhradou daně za první zdaňovací období vznikl žalobci přeplatek na DPPO, spornou je otázka, k jakému datu se tak stalo.
31. Je-li podáno řádné daňové tvrzení (§ 135 daňového řádu) a správce daně konkludentně vyměří daň (§ 139 odst. 2 daňového řádu), považuje se za den doručení platebního výměru daňovému subjektu poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování (§ 140 odst. 2 daňového řádu) a k tomuto dni se daň eviduje (§ 149 a násl. daňového řádu).
32. Pokud jde o podání DDP, následuje doměření daně a právní úprava je obdobná, jak plyne z ust. § 141 a §§ 143-144 daňového řádu.
33. Je přitom nutno zdůraznit, že žalobce má hospodářský rok stanoven od 1. 7. do 30. 6. následujícího roku, takže v jeho případě termín pro podání daňového přiznání je dle zákona lhůta 6 měsíců po skončení zdaňovacího období, tj. v případě druhého zdaňovacího období do 2. 1. 2020.
34. Jak krajský soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 23. 4. 2026 č. j. 22 Af 33/2024-35, podle ust. § 149 odst. 1 daňového řádu, evidence daní probíhá na osobních daňových účtech. Dle komentářové literatury (*ROZEHNAL T.: Daňový řád. Praktický komentář, Wolters Kluwer, ISBN: 978-80-7676-989-2*) osobní daňové účty představují typ evidence zachycující dobu od okamžiku vzniku daňové povinnosti až po její zánik. Osobní daňové účty jsou tvořeny debetní a kreditní stranou. Údaje se na osobní účty zapisují na základě předpisných, odpisných, platebních a opravných dokladů. V podstatě se jedná o tituly jako rozhodnutí o stanovení daně, doklady o hotovostních platbách apod. Údaje na osobních daňových účtech musí být aktuální každý den. V opačném případě by správce daně nebyl schopen zajistit správné pořadí přijatých plateb a zejména jejich zápočet na správné daňové povinnosti. To by následně vedlo ke vzniku nedůvodných přeplatků či nedoplatků.
35. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu, který se týká speciálně doměřovacího řízení, se do evidence daní zaznamenává doměřený rozdíl na dani, jakmile platební výměr nabude právní moci (viz rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Afs 399/2017-26 a ze dne 17. 3. 2021 č. j. 4 Afs 309/2020-33). Ust. § 143 odst. 2 daňového řádu má povahou *lex specialis* ve vztahu k § 149 odst. 1 daňového řádu, který jen obecně stanoví předmět evidence, nikoliv podmínky, za nichž má být daňová povinnost do evidence předepsána (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2022 č. j. 45 Af 20/2017-115, bod 48). To, že se evidence daní váže na okamžik pravomocného stanovení daně vyplývá také z rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2024 č. j. 6 Afs 18/2024-39, jenž konstatoval, že správce daně může „údaje na osobní daňový účet předepsat na podkladě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, do té doby rozhodnutí nevyvolává právní účinky a zároveň zapisovaný údaj (daň či úrok) a jeho výše nejsou postaveny najisto“. Do doby, než je daň pravomocně stanovena, jsou finanční prostředky zaslané daňovým subjektem na

úhradu daně, která dosud není pravomocně stanovena, vedeny na kreditní straně jeho daňového účtu jako přeplatek (srov rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2024 č. j. 9 Afs 69/2024-26, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 4641/2024, body 27-30).

36. V intencích výše uvedeného lze situaci žalobce v nyní posuzované věci vyhodnotit tak, že jím v řádném daňovém přiznání přiznaná (a zaplacená) DPPO za první zdaňovací období byla konkludentně vyměřena správcem daně a jako taková byla k poslednímu dni lhůty pro podání řádného daňového přiznání zapsána do evidence daní (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Do té doby byla platba daně vykázána v kreditní části daňového účtu žalobce jako „přeplatek“. Pravomocným konkludentním vyměřením daně správcem daně se „protnuly“ kreditní a debetní část osobního daňového účtu žalobce a dostaly se do rovnováhy, jelikož správce daně žalobcem přiznanou výši daně akceptoval. Daň tak byla evidována ve výši přiznané žalobcem v řádném daňovém přiznání.
37. Žalobce však k prvnímu zdaňovacímu období podal dne 22. 12. 2020 DDP, o němž bylo správcem daně rozhodnuto až v roce 2024, ovšem s účinky rozhodnutí k poslednímu dni pro podání DDP ve smyslu ust. § 144 odst. 2 daňového řádu, tj. k 2. 1. 2021. Teprve k tomuto datu byl u žalobce evidován přeplatek na dani za první zdaňovací období. Žalobce však byl v prodlení s úhradou DPPO za druhé zdaňovací období již od 2. 1. 2020 a tento stav trval do 31. 12. 2020. Přesně za toto období byl žalobci stanoven úrok z prodlení. Pro stanovení úroku z prodlení a jeho výše je rozhodné ust. § 252 daňového řádu, podle kterého úrok vzniká ze zákona a platná právní úprava nedává správci daně žádný prostor pro správní úvahu ani pro zohlednění specifických okolností.
38. Na základě uvedeného krajský soud shrnuje, že postup žalovaného a jím vyvozené závěry v nyní souzené věci nelze považovat za formalistické, jak opakovaně argumentuje žalobce, neboť vytýkaný postup správce daně vychází z platné právní úpravy a recentní judikatury správních soudů. Naopak žalobcova argumentační konstrukce nemá oporu v žádném ustanovení daňového řádu. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný nemohl před datem 2. 1. 2021 disponovat přeplatkem žalobce na DPPO za první zdaňovací období, protože žádný neexistoval. Uvedený přeplatek vznikl až ke dni 2. 1. 2021, přičemž na tuto právní skutečnost nemělo žádný vliv to, že žalovaný rozhodl o DDP žalobce za první zdaňovací období až dne 9. 4. 2024 (viz § 144 odst. 2 daňového řádu).
39. Na základě této argumentace soud závěrem shrnuje, že právní konstrukce žalobce vycházející z mylného předpokladu, že okamžikem zaplacení nesprávně přiznané DPPO za první zdaňovací období vznikl žalobci přeplatek na DPPO, nemá oporu v právní úpravě a nemůže tak představovat jiný ospravedlnitelný důvod pro prominutí příslušenství k dani. Jiné žalobní důvody žalobce v žalobě netvrdil.
40. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání

v souladu
§ 51 odst. 1 s. ř. s.

s ust.

41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. dubna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu